

POSUDEK OPONENTA PÍSEMNÉ KVALIFIKAČNÍ PRÁCE

Název práce:	Záměrná nesrozumitelnost mluveného slova jako výrazový prostředek v hraném filmu
Autor/ka práce:	Anna Jesenská
Studijní program:	Zvuková tvorba
Typ studijního programu:	[magisterský]

Vymezení cíle a jeho naplnění: Aktuálnost tématu (a relevance zvolené metodologie v případě diplomové práce):

A

Odborný přínos, původnost práce a její případné využití v praxi:

B

Logická stavba a členění práce:

A

Formální úprava a náležitosti práce včetně jejího rozsahu:

B

Práce s informačními zdroji:

A

Jazyková, stylistická a terminologická úroveň:

A-

Celkové/vlastní shrnutí hodnotitele:

Autorka se věnuje tématu dosud teoreticky málo zpracovávanému, nicméně zajímavému a důležitému – záměrné nesrozumitelnosti dialogu.

Po formální stránce tato práce má jisté rezervy, zejména co do citací filmů. Racionálně vzato by měly být u filmu uváděny přinejmenším název v českém a původním znění [protože překladem mohou vzniknout i značné odlišnosti], jméno režiséra [protože více filmů může mít stejný název a různé režiséry] a rok uvedení do distribuce [pro případ remaků, resp. obecně situací, kdy existuje více verzí téhož filmu]. Místy úsměvné je využívání akademického plurálu, ale nic proti tomu, krom drobného excessu na str. 25 (...*proto zde Chionovy pojmy doplňujeme o ty Hortonovy teze, s nimiž souhlasíme.*), což vyznívá podivně [- kdo a zejména z jakého důvodu s Hortonem souhlasí?], je jeho použití jednoznačně v pořádku. Jazykové chyby jsou sice nenulové, ale zanedbatelné.

Zejména úvodní kapitoly svědčí o zdravém interdisciplinárním přístupu, který je pro témata vztahující se ke zvuku v audiovizi vždy prospěšný, a v tomto konkrétním případě přímo nezbytný – vždyť ona zkoumaná nesrozumitelnost může vzniknout řadou způsobů a z různých příčin, včetně náhodných. Přívlastek „záměrná“ totiž sice víceméně vyřazuje z okruhu bádání nesrozumitelnosti vznikající při nevhodné reprodukci, ale jinak znamená jen tolik, že tato nesrozumitelnost má nějaký tvůrčí smysl, kvůli kterému byla v díle záměrně ponechána – tj. nemusí nezbytně jít o nesrozumitelnost uměle vytvářenou, jakkoliv taková využití jsou nejčistším příkladem. První část této práce, konkrétně kapitoly 1 – 4.2, ukázkově shromažďují východiska, informační zdroje a možné přístupy k řešení této problematiky; jako čtenáři napjatě očekáváme ambiciózní řešení...

Které nepřijde. Kapitola 4.3 poněkud ztrácí dech, jakkoliv je i tak přínosná – přinejmenším srovnáváním dvou perspektiv dvou různých zvukových teoretiků. Vlastní náhled autorky ovšem buď chybí, nebo není zřetelný. Úplný závěr, tedy kapitola 4.4 a 4.4.1 už působí když ne jako vyslovený úder do prázdna, tak přinejmenším jako promarněná příležitost – vzhledem ke značné stručnosti se není co divit, že „pohled zvukaře“ nepřináší téměř žádné praktické tipy, a takto stručné uvedení jediného filmu jako ilustrace nepostačuje ani k nastínění spektra možností, ani k vypořádání obecných trendů (na jedno i druhé by bylo potřeba obdobným způsobem zpracovat více filmů), ani neslouží jako případová studie (na to by bylo potřeba podrobnější zpracování tohoto jednoho filmu).

I přes tyto výhrady je tato práce přínosná úvodním soupisem možných přístupů a metod. Může posloužit jako odrazový můstek pro další práce, vzhledem k širší a malé teoretické zpracovanosti tohoto tématu dost možná i pro budoucí doktorskou práci. Jakkoliv má očekávání byla vyšší, nemohu popřít, že tato práce standardy kladené na magisterské diplomní práce naplňuje, místy i překračuje. Z toho důvodu práci k obhajobě doporučuji a podle zásady „v pochybnostech ve prospěch studenta“ navrhuji hodnocení A.

Otázky a náměty k diskuzi při obhajobě:

Doporučení práce k obhajobě:	ano
Navrhovaná klasifikace:	A
Datum vypracování posudku:	30. 8. 2023

Radim Lapčík

Jméno oponenta práce

(datum a podpis)